

Οι εικόνες που μετέδωσε το συνδρομητικό κανάλι από το Πανθεσσαλικό στάδιο την Κυριακή το βράδυ και το ρεπορτάζ που γρήγορα ήρθε στην επιφάνεια σε όλα τα αθλητικά sites αποτυπώνουν άριστα την εικόνα του τόπου. Όχι του Ελληνικού αθλητισμού. Του τόπου.

Στην αγωνιστική πλευρά, η εικόνα της ομαδικής εξαφάνισης των ball boys μετά το 2 – 0, το γεγονός ότι μετά το 3 – 2 κυκλοφορούσαν περισσότερες από μια μπάλες στο γήπεδο, στο σύνολο σχεδόν των πέντε λεπτών των καθυστερήσεων δείχνει μια αντίληψη του ευ αγωνίζεσθαι. Το πόσο ποδόσφαιρο, παίχτηκαν αυτά τα πέντε λεπτά είναι άλλο ένα θέμα. Το αν επίσης, αδικήθηκαν οι φιλοξενούμενοι επίσης είναι άλλο θέμα, για το οποίο θα απαντήσουν με μεγαλύτερη ακρίβεια οι ειδικευμένοι περί τα ποδοσφαιρικά.

Δεν χρειάζεται όμως να έχεις ειδικές γνώσεις προκειμένου να αντιληφθείς τις φραστικές ρατσιστικές επιθέσεις που δέχθηκε ο Dj. Cisse, και τη συμπεριφορά του προέδρου των γηπεδούχων κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού, μετά το σφύριγμα της λήξης και το περιεχόμενο των δηλώσεών του πριν και μετά από αυτό.

Αν το ζητούμενο ήταν το πλασάρισμα του Ολυμπιακού Βόλου, πάση θυσία και με όλα τα μέσα, στα play off της super league, τότε οι οπαδοί του μπορεί να είναι ικανοποιημένοι. Δεν μπορεί να πει κανείς ότι η ομάδα τους δεν έπαιξε καλή μπάλα φέτος. Καλή και ουσιαστική. Ο σκοπός λοιπόν επετεύχθη και ίσως του χρόνου ή τρία χρόνια αργότερα να μην θυμούνται και πολλοί τον τρόπο που επικράτησαν του Παναθηναϊκού στο τελευταίο παιχνίδι του πρωταθλήματος.

Το υβρεολόγιο το οποίο όμως χρησιμοποίησε ο πρόεδρος της ομάδας απευθυνόμενος στον αντιπρόεδρο των φιλοξενουμένων, οι βόλτες του μέσα και έξω από το γήπεδο κατά τη

διάρκεια του αγώνα, η παρουσία του προπονητή των γηπεδούχων στον αγωνιστικό χώρο παρά την αποβολή του, όλα τούτα δεν είναι ποδόσφαιρο. Δεν είναι καν αθλητισμός και πολύ περισσότερο δεν είναι business. Είναι η Ελλάδα. Είναι η εικόνα ενός τόπου που έχει χάσει τις ισορροπίες του, τις παραδόσεις του, τις αξίες του και πιθανότατα το μέλλον του.

Το παραλήρημα του συγκεκριμένου ποδοσφαιρικού παράγοντα (χωρίς να είναι ο μόνος, είναι όμως ο πλέον επίκαιρος) με έργα και δηλώσεις που γίνονται αποδεκτά από μια μικρή, έστω, ομάδα «οπαδών» έρχεται να αποδείξει όχι μόνο την ηθική κατάπτωση του χώρου αλλά παράλληλα και την αισθητική εξαθλίωση του τόπου.

Αν η δικαιοσύνη δεν είναι ένας θεσμός που κυνηγάει αποκλειστικά «τελειωμένα βαποράκια», θα περιμέναμε να κινητοποιηθεί για να σώσει όχι μόνο τα προσχήματα, αλλά και το μέλλον της.

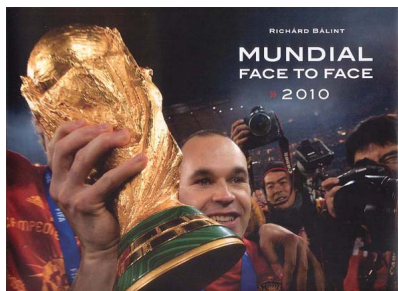
Απογοήτευση, αν όχι αηδία, από το χώρο του ποδοσφαίρου, αντίθετα ενθαρρυντικά είναι τα μηνύματα από το χώρο του μπάσκετ. Δεν είναι μόνο η πολύ μεγάλη διάκριση του Παναθηναϊκού που εκτόπισε ένα μέγεθος σαν την Barcelona με τρεις διαδοχικές νίκες, η πρώτη μάλιστα «σπάζοντας» την έδρα των Καταλανών, είναι ότι το επίπεδο στο «ματς φωτιά» στο Σ.Ε.Φ. όπου παιζόταν η πολύ σημαντική πρώτη θέση στην κανονική διάρκεια του πρωταθλήματος, ανάμεσα στις δύο μεγαλύτερες εγχώριες δυνάμεις. Σε ένα παιχνίδι με πολύ ένταση, με παράταση και ανατροπές, οι παίκτες των δύο ομάδων έφυγαν αγκαλιασμένοι από το παρκέ. Παίκτες με τίτλους, με περγαμηνές με εγωισμό και από ότι φάνηκε το Σαββατόβραδο με αληθινή αθλητική κουλτούρα.

Μακάρι να συνεχιστεί έτσι, στις πιθανά 6 μελλοντικές αναμετρήσεις τους μέχρι το κλείσιμο της σεζόν (από τρεις έως πέντε για τα

play

off

και ο τελικός κυπέλλου). Μακάρι διότι, οι νίκες που τιμούν τις ομάδες, αλλά και τους παίκτες δεν γράφονται μόνο στα φωτεινά ταμπλό.

Μιλώντας όμως για αθλητικό μεγαλείο, να αναφερθεί μια εξαιρετική έκδοση του Ούγγρου φωτογράφου Richard Balint, με τίτλο: Mundial Face to Face 2010. Πρόκειται για ένα λεύκωμα, αφιερωμένο στο περσινό παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου. Στην έκδοση, έχει συμμετοχή και ο «δικός μας» φωτογράφος, Νίκος Μήτσουρας. Περισσότερα, συντόμως, στην παρουσίαση του λευκώματος στο χώρο των βιβλίων.